

III etap IV Synodu Archidiecezji Łódzkiej

„Parafia wspólnotą uczniów misjonarzy”

Materiały do pracy parafialnych zespołów synodalnych oraz innych zespołów i kół (przeznaczone na miesiąc marzec 2020 roku)

Temat I: Nawrócenie pastoralne drogą odnowy wspólnot parafialnych

**(rozdział I Adhortacji apostolskiej *Evangelii gaudium*:
Misyjne przeobrażenie Kościoła, nr 19-49)**

W misyjnym nakazie Jezusa zawiera się dynamizm wyjścia do świata i ludzi potrzebujących zbawienia, który ma charakteryzować ewangelizację i duszpasterskie działanie Kościoła.

1. Kościół „wyruszający w drogę”

Wyjście wymaga odwagi spotkania z tymi, którzy znajdują poza kręgiem wspólnych poglądów i przekonań, często na peryferiach, a ich stosunek do wspólnoty wierzących cechuje obojętność lub niechęć. Ewangelizacja to podjęcie inicjatywy, by zaprosić wykluczonych do włączenia się i podjęcia wspólnej drogi. Zaproszonym do współdziałania trzeba z bliska towarzyszyć, skracając dystans, iść obok, czasami długo i wytrwale czekać, nie zrażając się ludzkimi ograniczeniami. Życzliwa cierpliwość może sprawić, że wspólnota zacznie przynosić owoce i będzie mogła świętować, składając dziękczynienie Bogu we wspólnej liturgii.

2. Duszpasterstwo w nawróceniu

Nie wystarczy „zwyczajne administrowanie”. Wszędzie mamy być w „permanentnym stanie misji”. Kościołowi towarzyszy pragnienie odnowy i nieustannej reformy. Struktury są ważne, ale powinny służyć życiu, zamiast je krępować. Bojaźliwa troska o zachowanie stanu rzeczy prowadzi zwykle do kościelnego zamknięcia się w sobie, którego nie da się pogodzić z misyjnym dynamizmem wyjścia.

„Parafia nie jest strukturą przestarzałą” (28). Trzeba jednak dbać by była wypełniona życiem zwłaszcza poprzez kontakt z rodzinami i codziennymi troskami ludzi. Parafia jest potrzebna, by inne wspólnoty nie przemieniały się „w koczowników pozbawionych korzeni” (29).

Każda parafia ma swoje indywidualne lokalne oblicze. Tę konkretną parafialną rzeczywistość trzeba poznawać, słuchając wszystkich, a nie tylko tych, którzy podzielają nasze założenia i poglądy. Przekazywanie niezmiennego i niepomniejszonego nauczania Kościoła powinno uwzględniać okoliczności życia i charakter każdej wspólnoty. Inaczej ryzykuje się, że ewangeliczny przekaz nie zostanie zrozumiany i przyjęty.

3. Z serca Ewangelii

Bardzo ważny jest sposób komunikowania orędzia. Misyjny styl wyraża się w języku i postawie ewangelizatorów.

W doborze treści należy zaczynać od tego, co najistotniejsze, zamiast skupiać się na sprawach drugorzędnych. Fundamentalnym rdzeniem Ewangelii jest „*piękno zbawczej miłości Boga objawionej w Jezusie Chrystusie, który umarł i zmartwychwstał*” (36). Istnieje niebezpieczeństwo, że mniej istotne aspekty, przedstawione poza kontekstem i bez wyraźnego powiązania z ewangelicznym rdzeniem, mogą przesłonić istotę zbawczego orędzia. Hierarchia prawd nauki katolickiej uwzględnia ich różny związek z samymi fundamentami wiary.

W głoszeniu Ewangelii trzeba też zachowywać odpowiednie proporcje. „Gdy bardziej się mówi o prawie niż o łasce, bardziej o Kościele niż o Jezusie Chrystusie, bardziej o papieżu niż o Słowie Bożym” (38), te proporcje zostają zachwiane.

Wśród cnót i czynów najwyżej w hierarchii stoi miłosierdzie, wyrażające się w dziełach miłości względem bliźniego.

4. Misja wpisująca się w ludzkie ograniczenia

„Zaangażowaniu misyjnemu towarzyszą ograniczenia języka i okoliczności” (45). Następują olbrzymie i coraz szybsze przemiany społeczne i kulturowe, które obejmują język i sposoby komunikowania się. Ewangelizacja i duszpasterstwo to komunikacja odwiecznych prawd tak, by nie tracąc nic ze swej istoty, docierały do współczesnych ludzi w języku dla nich zrozumiałym, ukazującym ich nieustanną nowość i piękno.

Postawa ewangeliczna i misyjny styl ewangelizacji łączą się z miłosierdziem wobec ludzkiej niedoskonałości i wrażliwością w stosunku do konkretnych osób z ich trudnym często życiem, także wobec tych, którzy nie dostrzegali dotąd w chrześcijańskim przepowiadaniu ani nowości, ani piękna, ani radości, i wobec tych, którzy nie akceptują chrześcijańskiego sposobu życia.

W sferze moralności, „nie pomniejszając wartości ewangelicznego ideału”, należy uwzględniać aspekt osobistej poczytalności i odpowiedzialności. Zwłaszcza „konfesjonał nie powinien być salą tortur” (44), lecz miejscem, w którym przynosi się grzesznemu człowiekowi pociechę i nadzieję przemiany. Zbawcza miłość Boga tajemniczo działa w człowieku mimo jego ułomności i upadków.

Ewangelizatorzy, świadomi własnej niedoskonałości, nie zrażają się ludzkimi ograniczeniami. Starają się wnieść w każde ludzkie życie, w sytuacje trudne i skomplikowane, tyle prawdy, dobra i światła, ile się da, nawet gdy nie jest możliwa doskonałość.

5. Matka o otwartym sercu

„Kościół <wyruszający w drogę> jest Kościołem otwartych drzwi” (46). Towarzyszy człowiekowi, nie ulegając pośpiechowi, patrzy w oczy i słucha. Wyjście ku innym i na peryferie

nie oznacza biegania bez kierunku i bez sensu. Kościół ma się stać przygarniającą wspólnotą wiary dla zagubionych, pozbawionych siły, światła i pociechy, zwłaszcza dla ubogich.

Pamiętać też trzeba o otwartych drzwiach sakramentów, których „nie powinno się zamykać z byle jakich powodów” (47).

PYTANIA:

1. Jakie sposoby rozeznania można zastosować, aby poznać lokalne oblicze parafii w odniesieniu do:

- a) osób przychodzących do kościoła,**
- b) osób dystansujących się od Kościoła,**
- c) osób nastawionych do Kościoła negatywnie?**

Jakie znaczenie mają lokalne tradycje i przyzwyczajenia?

2. Jak w parafii formować misjonarzy?

a) Jak podnosić w praktykujących świadomość odpowiedzialności za włączanie do wspólnoty tych, którzy nie praktykują lub nie wierzą?

b) Jakie sposoby ewangelizacji mogą stosować parafialni misjonarze (świadczenie życia Ewangelią, otaczanie troską osób w trudnościach duchowych lub materialnych, akcje ewangelizacyjne, inicjatywy ważne dla lokalnej społeczności, inne)?

3. Jakie najważniejsze prawdy z serca Ewangelii należy najpierw głosić współczesnym ludziom? Jak przewycięzać uprzedzenia wynikające ze zniekształconego obrazu chrześcijaństwa i Kościoła?

4. W jaki sposób można okazywać ewangeliczne miłosierdzie wobec ludzkich niedoskonałości, nie pomniejszając jednak ani prawd wiary, ani moralnych zasad chrześcijańskiego życia?

Jakie działania parafii mogą wyraźnie ukazywać Kościół otaczający opieką słabych na duchu i na ciele?

5. Jak kształtować właściwy język i postawy ewangelizatorów wobec tych, do których skierowane jest przesłanie Ewangelii:

- a) wobec grup wiekowych (dzieci, młodzież, dorośli, starsi).**
- b) w różnych okolicznościach miejsca (miasto, wieś),**
- c) w różnych okolicznościach życia (wykształcenie, zawód, dotychczasowa formacja, inne)?**

Czy i jak powinien być zróżnicowany język i misyjny styl duchownych i świeckich podejmujących ewangelizację?

6. Jakie struktury i elementy instytucjonalne (urzędowe) parafii mogłyby zyskać bardziej ewangeliczne oblicze? Jak to osiągnąć? W jakiej mierze można zaangażować w działanie struktur odpowiednio przygotowanych świeckich?